

fra Befalingsmændenes Anvendelses Standpunkt, ubetinget er et Fremskridt lige over for den nugældende Tilstand. Et yderligere Eksempel af samme Gruppe er Ministrens Forslag med Hensyn til Bestemmelsen om Forstærkningsøvelserne. Væde Medlemmer ville maasse erindre, at der i Hærloven af 1867 staar den Bestemmelse, at Mandstabet ved Forstærkningsbataillonerne kan indkaldes til aarlig Øvelse i et Tidsrum af 15 Dage. Dette er desværre senere blevet fortolket saaledes, at dette, at Mandstabet kan indkaldes til Øvelser, skulde være identisk med, at Mandstabet skal ikke indkaldes til Øvelser. Dette var utvivlsomt ikke den daværende Krigsministers Mening, da han foreslog den paagældende Bestemmelse, som i øvrigt uforandret blev optagen i Loven, og jeg tror ogsaa, man kan sige, at det ikke var Rigsdagens Mening, da den vedtog denne Bestemmelse, thi ellers vilde den ikke et Par Aar efter have vedtaget en Bestemmelse om, at nogle enkelte, særlige Forstærkningsafdelinger, nemlig Kjøbenhavns Væbning, skulde have Øvelse i 15 Dage. Det vilde være urimeligt at paalægge Udskrivningsmassen fra en enkelt Hærs en større Byrde end de andre. Det var utvivlsomt Tingets Mening, at Forstærkningen med visse Mellemrum skulde indkaldes, fordi det var nødvendigt, dels for at holdes i Øvelse, dels for at man kunde faa Befalingsmænd og Mandstab samarbejde og sætte dem i Stand til at gøre sig bekendte med de Ændringer, som i forskellige Henseender, f. Eks. med Hensyn til Vaabnene, have fundet Sted i Tidens Løb. Vi vide jo, at saadanne Forandringer ere noget, der flere Gange har fundet Sted. Jeg kunde nævne endnu flere Eksempler, f. Eks. Forslaget med Hensyn til Lægekorpset og Sundhedstjenesten, hvor der efter den Erfaring, jeg har, utvivlsomt i den nuværende Orden er Mangler, som medføre saadanne Ulemper, at det kunde være meget ønskeligt at faa dem afhjulpe. Jeg nævnte, at der endnu var en tredje Gruppe Ændringer, den ærede Minister havde foreslaaet, nemlig saadanne, som vedrøre de reglementariske Bestemmelser eller de Forhold, der henhøre under Krigsordenen. Jeg kan i den Henseende bemærke, at jeg finder det fuldstændig naturligt at man i sin Tid, i 1867, optog saadanne Bestemmelser, fordi de den Gang, da vi omtrent stode paa bar Grund, tjente som en Vejledning med Hensyn til den Forshning, som de forskellige Afdelinger skulde have med Mandstab. Men nu synes der ikke at være nogen Grund til egentlig at fastholde Bestemmelserne derom, thi det er klart, at man i

Virkeligheden aldeles ingen Sikkerhed har for, om de ville blive overholdte. Om man end ved, at en Bataillons Afdeling skal have den og den Krigsstyrke, maa man erkende, at den Styrke, som man under særlige Forhold vil lade den blive til Del, vil blive fuldstændig afhængig af den Anvendelse, man giver den under de paagældende Forhold. Skal Afdelingen staa i en besættet Stilling og kæmpe der, er det klart, at saa kan man give den en langt større Styrke, end naar den føres i aaben Mark paa fri Felt. Endelig ved enhver, at Erfaringerne i 64 viste, at de Afdelinger, der f. Eks. vendte tilbage fra Dybbøl efter et heltmodigt Forsvar, vare blevne decimerede i den Grad saa vel paa Befalingsmænd som paa menige, at man var nødsaget til at give dem en Krigsstyrke, som var langt mindre end den, man ønskede. Det er Bestemmelser som man faktisk ikke er sikker paa at kunne overholde, og som det derfor ikke synes naturligt at optage.

Jeg har omtalt det foreliggende Hærs Lovforslag, dels fra den økonomiske Side, dels fra den militære Side, men Sagen kan ogsaa ses fra nogle andre Sider. Den kan saaledes ses fra de værnepligtiges, og i den Henseende stiller det sig for mig saaledes, at de enkelte Forøgelser, der foreslaas, rigelig opvejes ved de Lettelser, der gives paa andre Steder, ogsaa ved den paa ikke faa Punkter tilføjede ligeligere Fordeling af Byrden end den, der nu findes. I alt Fald maa det siges at være i de værnepligtiges Interesse at faa haade bedre Uddannelse og bedre Føring og saaledes ogsaa at blive bedre sat i Stand til at udfylde deres Plads. Men Sagen har foruden disse Sider endnu en almindelig politisk Side. Det er jo klart, at der i Befolkningen er et almindeligt Ønske om at bringe hele Statslivet over i mere normale Tilstande. Her i Tinget ere jo Meningerne delte om Vejen, ad hvilken dette kan naas, men lige saa vist som vi fra vor Side ønske, at Statslivet maa føres over i normale Tilstande, lige saa vist er jeg fuldt overbevist om, at det samme Ønske ogsaa næres hos alle Tingets Medlemmer, uafhængig af Partigrupperne og lige mindre Afdelinger. Men saadanne normale Tilstande naas kun, naar den almindelige Forudsætning for Lovenes Fremkomst er, at der forud for dem gaa ensartede samstemmende Voteringer i begge de to Ting. Nu ere imidlertid alle de forskellige Strids-spørgsmaal, de konstitutionelle, de finansielle og alle de øvrige i den Grad indviklede med de militære Spørgsmaal, at det egentlig er fra dem, de have deres Udspring, og da